

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.066/2022/15.

A felperes:

felperes neve (címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Bálló Ferenc egyéni ügyvéd (címe)

Az alperes:

alperes neve (címe)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Halmi Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Halmi Franciska ügyvéd, címe)

A per tárgya:

Munkabér, felmondási időre járó távolléti díj fizetése

Az elsőfokú bíróság neve és megfellebbezett határozatának a száma:

Szolnoki Törvényszék 14.M.70.101/2021/17.

A fellebbező fél és a fellebbezés sorszáma:

Az alperes, 14.M.70.101/2021/18.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a megfellebbeezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 40.000 (negyvenezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Kötelezi az alperest, hogy jelen ítélet meghozatalától számított 60 napon belül fizessen meg 98.560 (kilencvennyolcezer-ötszázhatvan) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000 01070044 09060018 számú illetékbevételi számlájára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A tényállás

[1] A felperes, valamint az alperes jelenlegi törvényes képviselője, (személy neve) – akkor még házastársak – 2007. március 5-i bejegyzéssel alapították az alperesi gazdasági társaságot, melyben mindketten üzletrésztulajdonos tagok voltak. Az alapítástól a felperes látta el a vezető tisztségviselői feladatokat, amelyet 2013. december 9. napjától munkaviszonyban végzett. A felperes vezető tisztségviselői megbízatását – az akkor már az alperes új törvényes képviselője tagságával működő – egyszemélyes alperesi gazdasági társaság 2021. október 1-jétől megszüntette. Az alperes vezető tisztségviselője 2021. október 1-jétől (személy neve). A felperes munkaviszonyát az alperes a 2021. október 27-én kelt felmondással megszüntette, 2021. október 28-tól a felperes 50 napos felmondási idejét töltötte, a munkaviszonya 2021. december 17. napjával szűnt meg.

[2] A felperes havi munkabére 2020. október, november, december, január hónapokban bruttó 210 600 forint, 2021. februártól bruttó 220 000 forint volt.

[3] A felperes vezető tisztségviselőként, mint ügyvezető hozzáféréssel rendelkezett az alperes bankszámlájához, arról az általa kizárólagosan használt bankkártyával készpénzfelvételekre volt jogosult és készpénzfelvételeket eszközölt is, a bankkártyát 2021. december 8. napján adta át az alperes egyedüli tulajdonosának. Ilyen módon 2020. október 12-én 200 000 forintot, 2020. október 30-án 50 000 forintot, 2020. november 11-én 210 000 forintot, 2020. november 13-án 50 000 forintot, 2020. december 12-én 230 000 forintot, 2020. december 17-én 150 000 forintot, 2021. január 12-én 160 000 forintot, 2021. február 5-én 146 000 forintot, továbbá ugyancsak ezen a napon 30 000 forintot bankautomatán keresztül készpénzben – összesen 1 226 000 forintot – vett fel.

[4] Az alperes a bankszámláról történt készpénzfelvételeket a pénztárjelentésekben feltüntette.

[5] A felperes ügyvezetőként a pénztárjelentéseket, adóbevallásokat, beszámolókat jóváhagyta. Ügyvezetőként, majd munkavállalóként is a 2020. októberi, novemberi, decemberi, januári, februári, márciusi, áprilisi bérjegyzékeken „átvétel igazolása” megjelölés feletti, saját kezű aláírással, a neve mellett rendszeres jövedelemként feltüntetett 210 600 forintból nettó 140 049 forint munkabér felvételét 2020 októberében, novemberében, decemberében, 2021 januárjában igazolta, valamint 2021. februárban, márciusban, áprilisban a havonta rendszeresen 220 000 forint jövedelemből kifizetendő 146 300 forintot mint nettó összegekben felvett munkabért, aláírásával ellátott módon igazolt.

[6] Az alperes a bérlistákon szereplő kifizetett összegeket feltüntette a pénztárjelentésekben és a rendszeres havi bérjövedelem után megfizette a NAV felé a személyi jövedelemadót, szociális hozzájárulási adót, egyéb járulékokat.

[7] A felperes társadalombiztosítási jogviszonya az alperessel fennállt munkaviszonya alatt folyamatosan rendezett volt.

[8] Az alperessel munkaviszonyban állt még a 2020. október – 2021. január közötti időszakban (személy 2 neve) munkavállaló, akinek a havi bruttó jövedelme 240 000 forint (nettó 159 600 forint) volt, mely összegekről készült bérlistákon (személy 2 neve) aláírással igazolta az „átvétel igazolása” sor felett az összegek készpénzben történt felvételét.

[9] A felperes és a vele egy időben alkalmazott munkavállaló havi nettó munkabére összesen a 2020. október és 2021. január közötti időszakban 299 649 forint volt. A felperes nettó munkabére a 2021. februártól 2021. ápriliséig terjedő időszakban nettó 146 300 forint volt.

[10] (Személy 2 neve) részére készpénzben a megállapodott havi munkabérét rendszerint készpénzben a felperes fizette ki, mellyel egyidejűleg (személy 2 neve) a bérlistákat is aláírta.

[11] A felperes a bankszámláról felvett készpénzt (személy 2 neve) munkavállalónak az írásbeli munkaszerződésben foglalt összegű vagy a felek szóbeli megállapodásában foglaltak alapján annál nagyobb összegű munkabérének, év végi jutalmának, valamint az alperes munkagépeinek használatával felmerült költségek kifizetésére, anyagok beszerzésére fordította.

[12] A felperes részére az alperes másik tagja, (személy neve) készpénzben munkabért nem fizetett ki azalatt az időszak alatt, amíg a felperes az alperesnél vezető tisztségviselőként, illetve munkaviszonyban dolgozott, a bérlistákat az alperes törvényes képviselője adta át a felperes részére aláírás céljából, és az aláírás megtörténtét követően tüntette fel a bérjegyzéken látható összegeket a pénztárjelentésben, az alperes későbbi törvényes képviselője azt soha nem tapasztalta, hogy a felperes a bérlista aláírásával egyidejűleg hozzájutott a nettó munkabérhez.

[13] A felperes részére az alperes 2021. október 28-tól december 17-ig a felmondási idő alatt, tévesen, munkabér megnevezéssel fizetett ki 411 613 forintot.

A felperes keresete, alperes ellenkérelme

[14] A felperes keresetváltoztatása nyomán a 2020. október 1. - 2021. április 30. napjáig tartó időszakra nézve, 1 090 787 forint munkabér megfizetésére kérte kötelezni az alperest, arra hivatkozással, hogy erre az időszakra az alperes nem fizette ki számára a munkaszerződésben foglalt munkabérét, ezen kívül a munkaviszonyának 2021. október 27. napjától felmondással történt megszüntetésére tekintettel, 50 nap felmondási időre járó távolléti díj címén 505 750 forint megfizetésére is kérte kötelezni az alperest.

[15] A felperes a munkabér iránti kereseti követelésének az összecszerűségét akként vezette le, hogy bár a megjelölt időszakra összesen 1 502 400 forint kereseti követelése állna fenn, azonban az alperes a részére 2021 novemberében és decemberében, amikor már a felmondási idejét töltötte, munkabér elnevezéssel átutalt 411 613 forintot, illetve ennek a számfejtett nettó összegét, ezért ezt az átutalt összeget levonja a munkabér címén számított követeléséből, így ezzel leszállította a munkabér iránti keresetét.

[16] A felmondási időre járó távolléti díj iránti igényének összecszerűségét 1 115 forint/nap alapul vételével számította ki a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 136. § (3) bekezdésére hivatkozással oly módon, hogy az utolsó havi munkabérének összegét, azaz 220 000 forintot elosztotta 174-el, ami 1 264 forintot eredményez, melyet megszorozott 8 órával, és mindezt 50 napra számította.

[17] Az érvényesíteni kívánt jogként az Mt. 42. § (2) bekezdésének b) pontjára és 69. § (1) bekezdésére, valamint (2) bekezdésének c) pontjára hivatkozott, megjelölte továbbá késedelmi kamat követelése iránti igénye alapjaként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. § (1) bekezdését.

[18] A munkabér iránti keresetét érintően 210 600 forint után 2020. november 10., december 10., valamint 2021. január 10. napjától, illetve 220 000 forint után 2021. február 10., március 10., április 10., május 10. napjától érvényesített késedelmi kamatkövetelést. A felmondási időre járó távolléti díj után 2021. október 28. napjától a kifizetés napjáig terjedő időszakra számított törvényes késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[19] Pernyertessége esetére a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján számította fel a jogi képvisellel felmerült munkadíjat.

[20] Az alperes a teljes kereset elutasítását kérte.

Hivatkozott arra, hogy a felperes munkabérét a 2020. október, november, december, 2021. január, február, március, április hónapokban, havi rendszerességgel megfizette, a munkabér számfejtése megtörtént, annak járulékait a költségvetés felé megfizette, és a bérlista szerint a munkabér felperes számára kifizetésre került, melyet a felperes aláírásával igazolt a bérlistákon.

[21] Hivatkozott arra, hogy a volt ügyvezető gyakorolta a munkáltatói jogkört, kezelte a házipénztárt, kizárólagos jogosultként rendelkezett a társaság bankszámlája felett. Az általa használt bankkártyát csak 2021. december 8. napján adta át az alperes másik tulajdonosának. A bankszámláról az általa kizárólagosan használt bankkártyával volt lehetősége a saját munkabérének a felvételére és azt meg is tette. Az alperes a bérfizetési, bérszámfejtési, adózási, beszámolási és egyéb jogszabályon és szerződésen alapuló kötelezettségeit teljesítette. Előadta, az a körülmény, hogy a felperes nem ismerte, nem olvasta el az általa aláírt iratokat, azt támasztják alá, hogy az ügyvezetői kötelezettségeit nem az elvárható gondossággal látta el.

[22] Utalt arra, hogy a felperes a jogviszonyának megszűnésekor tartozást halmozott fel az alperessel szemben, miután kizárólagosan rendelkezett az alperes házipénztárával, amelynek egyenlege 16 150 438 forint volt, és amellyel a felperes felhívás ellenére nem számolt el.

[23] A távolléti díj számítása tekintetében az Mt. 136. § (1)-(3) bekezdéseire, valamint 149. § (1) bekezdésére hivatkozott.

[24] Hivatkozott továbbá arra, hogy a bérjegyzékadatok szerint a felmondási időre helyesen számította ki a távolléti díj összegét az Mt. 149. § (2) bekezdése alapján. Jelezte, amennyiben szükséges, akkor a munkabérként fizetett összeget felmondási időre járó távolléti díjként lehet figyelembe venni, az elszámolást így tudja módosítani.

[25] Kérte, amennyiben a bíróság a felperes munkabér iránti kereseti követelésének helyt ad, úgy arra számolja be a felmondási időre járó időszakra kifizetett munkabért, ha pedig a felmondási időre járó távolléti díjban marasztalná a bíróság az alperest, akkor a tévesen munkabérként 2021 októberében, novemberében, decemberében, mint igazolt távollét idejére kifizetett összesen 364 382 forintot számolja el erre. Előadta, bár időtartamát tekintve 50 nap a felmondási idő, azonban a fizetett igazolt távollétek csak a munkanapra vonatkozó igazolt távollétek napjai, és eszerint kerültek a távolléti díjak kiszámításra, ahogyan a bérjegyzékekben szerepelnek.

[26] A felperes az alperes beszámítási kérelmeinek az elutasítását kérte, egyrészt, mert már a leszállított kereseti követelésbe beszámította a munkabér címén kifizetett összegeket, másrészt pedig a felmondási időre járó távolléti díj beszámításának álláspontja szerint azért sincs helye, mert a kifizetett összeget ő már a leszállított munkabér iránti követelésébe beszámította.

Az elsőfokú bíróság ítélete és döntésének indokai

[27] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1 090 787 forint munkabért és ezen összegből 210 600 forint után 2020. november 10., 2020. december 10., 2021. január 10. és 2021. február 10. napjától, 220 000 forint után 2021. március 10., 2021. április 10. és 2021. május 10. napjától a kifizetésig terjedő időre a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki

alapkamatot, valamint 141 368 forint felmondási időre járó távolléti díjat és annak 2021. október 28. napjától a kifizetésig terjedő időre a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest 92 785 forint le nem rótt elsőfokú eljárási illeték megfizetésére, míg 27 715 forint le nem rótt eljárási illeték esetében megállapította, hogy az az állam terhén marad. Kötelezte továbbá az alperest 93 325 forint részperköltség térítésre is felperes irányában.

[28] A bíróság ítéletének jogi indokolásában elsődlegesen számba vette a perben rendelkezésre bocsátott bizonyítékokat, továbbá ismertette azon tényállási elemeket, melyekre nézve a felek egyező tényállításokat tettek. Utóbbi körben megállapította, nem volt vitás, hogy a felperes a bérlistákat aláírta, illetve az alperesi gazdasági társaság éves beszámolóit, pénztárjelentéseit, adóbevallásait, melyeket a keresettel érintett időszakban az alperes jelenlegi törvényes képviselője könyvelőként készített, jóváhagyta. A perben nem vitatott tényként állapítható meg az is, hogy a felperes vezető tisztségviselőként az alperes bankszámlájához hozzáféréssel rendelkezett, amíg a bankkártyát át nem adta az utódának, egyedül volt hozzáférése a bankszámlához. A bankszámláról történt készpénzfelvételek időpontjait, összegeit a csatolt bankszámlakivonatok alátámasztották. Okirati bizonyítékokkal igazolt az is, hogy az alperes a felperes rendszeres havi bérjövödelme után megfizette a közterheket, járulékokat, a munkaviszony teljes időtartama alatt a társadalombiztosítási jogviszony is rendezett volt.

[29] Az alkalmazott, (személy 2 neve) részére kifizetett munkabér összegét a bérlisták, valamint az érintett személy tanúvallomása támasztotta alá, utóbbi azt is igazolta, hogy részére a munkabért rendszerint a felperes adta át készpénzben a bérlista aláírásával egyidejűleg.

[30] A bíróság figyelembe vette az alperes törvényes képviselőjének nyilatkozatát, mely szerint az alperes részéről a felperes nettó munkabérének tényleges átadása a bérjegyzékek aláírásakor nem történt meg, az alperes jelenlegi törvényes képviselője sem ebben a minőségében, sem pedig tagként nem adott át a felperes részére készpénzben nettó munkabért. Ennek ellenére a bérlistákat aláírás céljából eljuttatta hozzá és az azokon szereplő összegeket kiadásként, a bankszámláról történt készpénzfelvételeket pedig bevételként tüntette fel a pénztárjelentésben.

[31] (Személy 2 neve) tanúvallomása alapján elfogadta, hogy a tanú az órabérelszámolás eredményeként a munkaszerződésében írt alapbérnél rendszerint magasabb összegű havi jövedelemben részesült és év végén jutalmat is kapott. Hangsúlyozta, ezt az alperes sem vitatta, illetve (tanú 1 neve) tanú vallomása sem cáfolta.

[32] (Személy 2 neve) és (tanú 2 neve) egybehangzó tanúvallomásaival bizonyítottanak értékelte, hogy a felperes, amikor a perbeli időszakban a bankszámláról készpénzt vett fel, azt a munkaterületen használt munkagép működtetésével felmerült költségek fedezésére is fordította, illetve abból anyagbeszerzést is finanszírozott.

[33] Az alperes által utólagos bizonyítás keretében csatolt bankszámlakivonatokkal nem látta alátámasztottnak azt az alperesi állítást, hogy a felperes a keresettel érvényesített teljes időszakban felvett készpénzekkel a saját maga és a másik munkavállaló munkabérével

egyező vagy arra elegendő összegű készpénzfelvételeket eszközölt volna. A bérlisták szerint a keresettel érvényesített időszakra ugyanis összesen nettó 1 344 896 forintot kellett volna csak a bérekre szánni, ezzel szemben a bankszámláról ebben az időszakban összesen csak 1 226 000 forint készpénzfelvétel történt.

[34] Emellett a felek egyezően nyilatkoztak arról, hogy a felperes részére az alperes a felmondási idő alatt tévesen munkabért fizetett.

[35] A bíróság a fenti bizonyítékokon túl arra volt figyelemmel, hogy önmagában az, mi szerepel a bevallásokban, nem bizonyítja azt, hogy a munkavállaló a nettó munkabérét megkapta, illetve, hogy az a körülmény, hogy a felperesnek a bankszámlához való hozzáférése okán lehetősége volt a munkabéréhez hozzájutni, nem jelenti azt, hogy ez valójában meg is történt.

[36] Mindezekre figyelemmel és a bizonyítékok egybevetett mérlegelése alapján a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felperes részére az alperes nem fizette meg a nettó munkabért, ezért a leszállított keresettel egyező marasztalást találta szükségesnek ezen a jogalapon.

[37] A felmondási időre járó távolléti díj elbírálása során idézte az Mt. 69. és 70. § irányadó rendelkezéseit. Az összecszerűség meghatározása körében figyelembe vette, hogy az alperes a felmondási időre távolléti díj helyett a felperes részére tévesen munkabér címén juttatott 411 613 forintot. A jogcím helytelensége abból adódott, hogy a felek egyező előadása szerint ekkor már a felperes felmondási idejét töltötte, munkát nem végzett. A felperes ezt figyelembevéve ezen összeggel leszállította a keresettel érintett időszakra egyébként korábban érvényesített 1 502 400 forint összegű munkabér-követelését.

[38] A bíróság rámutatott, a felperes 2020. október 28-tól december 17-ig terjedően töltötte felmondási idejét és erre az 50 napra jár részére távolléti díj. Ennek összecszerűségét vizsgálva az Mt. 136. § (3) bekezdése szerinti számítást elvégezve 505 750 forint összegű távolléti díjra való jogosultságot állapított meg. Ebből – a kereset és ellenkérelem korlátaira figyelemmel – az alperes által 364 382 forintban megjelölt, tévesen munkadíjként kifizetett összeget talált levonandónak és a különbözetet, 141 368 forint összegben ítélte meg felperes javára távolléti díj címén. Az ezt meghaladó távolléti díj követelést elutasította.

[39] Az ítélet jogi indokolásának végén részletesen levezette a perköltség megosztás módját, mely abból indult ki, hogy a pernyertesség, pervesztesség aránya 77%-23% a felperes javára.

Az alperes fellebbezése és a felperes fellebbezési ellenkérelme

[40] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérve annak megváltoztatását és marasztalása mellőzését, másodlagosan hatályon kívül helyezést és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását.

[41] A fellebbezés indokolásában elsődlegesen ismertette az ítélet rendelkező részét, majd felsorolta a becsatolt okirati bizonyítékokat, melyek álláspontja szerint igazolják a bérfizetés megtörténtét. Előadta, a felek által nem vitatottan a perbeli időszakban az a gyakorlat alakult ki az alperesi vállalkozásnál, hogy a bérek kifizetését a felperes intézte, a bankszámla felett ő rendelkezett, a bankkártyát kizárólagosan ő használhatta. Kérte figyelembe venni, hogy a felperes által közösen tulajdonolt céggel szemben álláspontja szerint a cégtulajdonosok, mint volt házastársak kapcsolatának megromlása miatt került benyújtásra a kereset. Hiányolta, hogy e körülményt a bíróság elsőfokú ítéletének meghozatalánál nem értékelte.

[42] Felhívta a figyelmet, a felperes a bér átvételére vonatkozó írásbeli jognyilatkozatait határidőben nem támadta meg, így azok hatálya és érvényessége továbbra is fennáll. A munkáltató alperes és a munkavállaló felperes köteles lett volna együttműködni és egymás irányában tájékoztatást adni a szerződés lényeges körülményeiről. A felperes munkajogi, illetve számviteli iratokat pedig csak saját, tőle elvárható felelősség tanúsítása mellett írhatott volna alá, amennyiben annak tartalma a valóságnak megfelel. Az ezzel ellentétes felperesi magatartás az együttműködési kötelezettségnek nem felel meg és a Ptk. szerinti jóhiszemű eljárást sem mutatja. Alperes saját álláspontjának alátámasztásaként kérte figyelembe venni, hogy a felperes által megalapozatlanul követelt munkabérek után az adó- és járulékfizetés megtörtént, ez az alperesi könyvekben nyomon követhető. Sérelmezte, hogy a felperes kezelte a házipénztárt is, az ott tartott készpénzösszeggel felhívás ellenére nem számolt el, melyet a Kúria eseti döntésére utalva kérte felperesi jövedelemnek tekinteni. Erre tekintettel is megalapozatlannak minősítette a felperesi bérkövetelést.

[43] Összegzésként alperes rögzítette, az elsőfokú bíróság a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja szerint a bizonyítás eredményét okszerűtlenül értékelte, a tényállásból mellőzte a megtámadhatóság tekintetében előadott alperesi álláspontot, a megállapított tényekből helytelen jogi következtetést vont le, mely indokolja az ítélet megváltoztatását. Alperes a bizonyítékok felülmérlegelése útján a fellebbezés számára kedvező elbírálását kérte. Álláspontja szerint igazolt az is, hogy a munkabérek késedelmes teljesítése miatt felmerült késedelmi kamat ugyancsak megfizetésre került. Az elsőfokú ítélet ezen része sem megalapozott. Jogi érvelés körében idézte a Pp. 365. §., 369. §, 371. §, valamint a 381. § és a 383. § rendelkezéseit. Hivatkozott továbbá az Mt. megtámadhatósággal, alaki kötöttséggel, tájékoztatással, a munkáltatói szabályzattal és az általános magatartási követelményekkel kapcsolatos rendelkezéseire, melyeket ugyancsak idézett.

[44] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Jogi érvelésként előadta, az elsőfokú bíróság széles körű bizonyítási eljárás lefolytatását követően a tényállást helyesen állapította meg, és abból levont következtetései és a jogi álláspontja is teljes egészében megalapozott. Az elsőfokú bíróság valamennyi, fellebbezésben felhozott hivatkozást mérlegelés tárgyává tette.

[45] Az ítéletábrla anyagi pervezetés körében kiadott felhívására az alperes okirati bizonyítékként csatolta a kft. cégtörténetét, bankszámla-szerződéseket, bankkártyaszerződést, 2018. január 1-től 2021. szeptember 30-ig terjedő időszakra bankszámla-kivonatokat, pénztárjelentőket, átvezetési számla főkartonokat, továbbá az alperes 2020. évi beszámolóját és főkönyvi kivonatait, egy 2010. június 24-i pénztárbizonylatot, mely szerint alperes 4,5 millió forintot vett fel „elszámolási előleg” címén, valamint felperes alpereshez intézett

elszámolási felszólítását. Mindezek alperesi álláspont szerint alátámasztják, hogy a felperes kizárólagosan kezelte a házipénztárt, mely a munkaviszony megszűnésekor még pozitív egyenleget mutatott. A felperes által kizárólagosan kezelt bankkártyával történt kivétek a házipénztár-számlára kerültek átvezetésre. A műveletek egyenlegeként a házipénztár-állomány 2021. szeptember 30-án még 16 247 850 forint volt. A házipénztárral történő elszámolásra, illetve bankkártya átadásra a felperest az alperes írásban felszólította, melyet tértivevénnyel igazoltan, postai úton közölt vele.

[46] A felperes a másodfokú eljárásban előterjesztett további nyilatkozatában hangsúlyozta, a társaság könyvelését, ideértve a bérszámfejtést is, a perbeli időszakban az utóbb már ügyvezetővé vált (személy neve), volt házastársa vezette. A továbbiakban felperes megerősítette (személy 2 neve) tanúvallomását az ő irányában megtörténő bérfizetések módjáról, összegéről. Ezen kifizetésekről (személy neve)-nek tudomása volt, ennek ellenére a munkaviszony fennállása alatt az alperes által elsőfokú eljárás során becsatolt bérjegyzékek tanúsága szerint csak bruttó 240 000 forint havi alaphér került bérszámfejtésre, az év végi jutalmakat pedig egy esetben sem bérszámfejtette a könyvelő. A fentiek alapján az alperes által hivatkozott 4 500 000 forint pénztáregyenleg valótlan, ez az összeg az évek során kifizetésre került a pénztárból az alkalmazott részére. Felperes előadta továbbá, ő a társaság könyvelését nem ellenőrizte, megbízott a könyvelőben, aki ha valamely okirat aláírását kérte, azt minden esetben megtette. Felperes fenntartotta továbbá, hogy a perbeli időszakban munkabért nem vett fel, és korábban is csak (személy neve), most már kizárólagos cégtulajdonos tudtával és engedélyével vett fel munkabért.

Az ítéltábla döntésének indokai

[47] A fellebbezés nem alapos.

[48] A Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (Pp.) 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezés Pp. 371. § (1) és (2) bekezdésében megjelölt tartalmi körülményei körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következik, hogy korlátot nemcsak az képez, a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kért, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik.

[49] Az ítéltábla a fellebbezési hivatkozások sorrendjét követve elsődlegesen arra kíván kitérni, hogy jelen munkabérelszámolási jogvitában a jogi megítélést illetően nem tulajdonítható perdöntő jelentőség annak, hogy a felperes, valamint az alperes jelenlegi ügyvezetője között korábban házastársi kapcsolat volt, amely megromlott. E természetes személyek magánéleti viszonyának alakulása irreleváns a felperes, mint volt munkavállaló és az alperesi kft., mint munkáltató közötti munkabérelszámolási vita elbírálása szempontjából, az alperes maga sem fejtette ki fellebbezésében az összefüggés mibenlétét. A perbeli elszámolási időszakban még fennállt közeli hozzátartozói viszony egyébiránt éppen azt a felperesi állítást teszi életszerűvé, hogy a könyvelést végző volt házastársa által részére aláírásra átadott iratokat minden esetben aláírta, függetlenül attól, hogy az azokban rögzítetteket ellenőrizte volna. A felek között ekkor még fennállt a bizalmi viszony, mely alkalmat adott arra, hogy ne az aláírt iratok szerinti pénzmozgások történjenek, továbbá

életszerűvé teszi azt a felperesi állítást is, hogy a számviteli, pénzügyi fegyelmet a könyvelés során nem minden esetben tartották be, így a másik alkalmazott, (személy 2 neve) részére történő kifizetések sem olyan összegben történtek, ahogy azt a könyvelés mutatja. Ezt a tanúbizonyítás is alátámasztotta.

[50] A felperes által írásban tett átvételi nyilatkozatok valóban egyoldalú jognyilatkozatnak minősülnek, melyek megtámadhatók lennének, azonban ennek hiányában is fennállt a felperes lehetősége a per során, hogy ellenbizonyítást eszközöljön az okiratban rögzített jognyilatkozatok szerinti munkabér átvételek megtörténtének cáfolata érdekében. E tekintetben lényeges peradat (személy neve) személyes perbeli nyilatkozata, mely szerint ő sohasem adott át munkabért a perbeli időszakban felperes részére és nem is látta, hogy ilyen összegeket a felperes a házipénztárból maga venne fel. Emellett lényeges, hogy a felperes, akinek egyedüli hozzáférése volt a bankszámlához, igazolta, hogy onnan nem juthatott munkabérhez, mivel a keresettel érvényesített időszakban alacsonyabb összegű készpénzt vett fel, mint ami az ő és a másik munkavállaló munkabérének kifizetésére, emellett bizonyos működési költségek fedezetére elegendő lett volna. Ez azt támasztja alá, hogy csak a másik munkavállaló munkabérének kifizetésére, valamint egyéb kisebb költségek finanszírozására használta fel az onnan felvett összegeket. Ez megerősítette (személy 2 neve), valamint (tanú 2 neve) egybehangzó tanúvallomása is.

[51] Az ítéltábla álláspontja szerint az, hogy a munkabér után történő adó- és járulékfizetések a munkáltató részéről megtörténtek, még nem elegendő bizonyíték arra nézve, hogy a munkavállaló ténylegesen meg is kapta az említett adó- és járulék alapjául szolgáló munkabérét. Ez legfeljebb közvetett bizonyítékként értékelhető, további bizonyítékok szükségesek a tényleges bérfizetés alátámasztására.

[52] Az ítéltábla is igazoltnak találta a bizonyítékok mérlegelése alapján, hogy az alperes által megjelölt összeget a másik munkavállaló munkabér kiegészítésére és egyéb költségek fedezésére fordították a perbeli időszakban. Az elsőfokú bíróság ítéletében rögzített bizonyíték-mérlegelést a kifejtettek szerinti kiegészítéssel az ítéltábla helytállónak találta, és erre tekintettel a Pp 383. § (2) bekezdés alkalmazásával az elsőfokú ítéletet – annak nem fellebbezett részét nem érintve – helybenhagyta.

[53] A perbeli jogvita megítélése során az ítéltábla az említett tényállási körülményeken és bizonyítékokon túl jelentőséget tulajdonított annak, hogy az alperes fellebbezésben fenntartott védekezését arra is alapította, hogy a felperes a házipénztárból készpénzhez jutott, melyet elszámolás hiányában az ő jövedelmeként kell figyelembe venni. Ezen álláspont alátámasztásául a Kúria BH2018. 28. számú eseti döntését hívta fel. Az alperes az elsőfokú eljárás során még 16 millió forintos elszámolatlan összeget jelölt meg, melyhez kapcsolódó bizonyítékokat teljes körűen azonban nem csatolt. Az ítéltábla a Pp. 384. § (2) bekezdés által biztosított jogkörben eljárva másodfokú anyagi pervezetés útján alperessel pótolta a bizonyítékokat, illetve az alperesi nyilatkozatot e tárgyban pontosította. Ebből kitűnik, hogy az alperes ténylegesen csak 4,5 millió forintba vonatkozó elszámolás hiányát róta fel a felperesnek, erre nézve kiadási pénztárbizonylatot csatolt, mely 2010. június 24-i keltezéssel 4.500.000 Ft előlegfelvételt igazol felperes részéről. E körben a felperes azonban fellebbezési ellenkérelmében úgy nyilatkozott, hogy ezt az összeget 2018. nyaratól 2021. januárjáig foglalkoztatott (személy 2 neve) munkabér kiegészítésére fordították. Kétségtelen, hogy az említett alkalmazott alapbére csak bruttó 240.000 Ft (nettó

159.600 Ft) volt, de a tanúvallomása, mely megerősítette a felperesi nyilatkozatokat egyértelművé tette, hogy valójában átlagosan nettó 350.000 Ft-os havi jövedelemben részesült, továbbá év végén rendszeresen 150.000 Ft jutalmat is kapott. A havi munkabérekülönbözete tehát 190 000 Ft-tal több volt, mint a könyvelésben szereplő összeg. Ennek kifizetése a 2018. nyarától 2021. januárig terjedő több mint 30 hónapos időszakra vetítve azt a nagyságrendű összeget teszi ki, amelyet a felperes házipénztárból az említett pénztárbizonylattal magához vett. Ennek következtében nincs olyan igazoltan felpereshez jutott összeg, amelyet jövedelemként lehetne esetében elszámolni.

[54] Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a jogi képviselővel eljáró és költségfelszámítást bejelentető felperes másodfokú eljárási költségeinek megtérítésére. Az ügyvédi munkadíj összegét a felszámításnak megfelelően az ítéltábla 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pont, valamint (5) bekezdés alapján határozta meg, figyelembe véve azt is, hogy a másodfokú eljárás során tárgyalás tartására nem került sor, és a jogi képviselő bejelentette, hogy áfa fizetésre nem köteles.

[55] A tárgyi költségfeljegyzési jog folytán fellebbezésére az alperes nem rótt le illetéket. A másodfokú pervesztessége folytán ezért a le nem rótt illeték utólagos megfizetésére is kötelezte az ítéltábla a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés szabályai szerinti módon [Pp. 102. § (1) bekezdés].

[56] Az illeték megfizetése során a Szegedi Ítéltáblát és a jelen ügyszámot, valamint az alperes adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni. Amennyiben az illeték megfizetésére vonatkozó felhívásnak a megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az illetékekről szóló törvény rendelkezéseit és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

Szeged, 2023. december 18.

Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna sk.

Dr. Dobler László sk.

Dr. Tolna András sk.

tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró